

Jeg søgte derefter at få spørgsmålet nærmere belyst, men blev på ny afvist af østre landsrets præsident. Til brug for højesteret må der nu foretages en undersøgelse af, om også andre domsmænd må karakteriseres som inhabile i denne sag.

Vedrørende dette spørgsmål vedlægger jeg bilagene 4, 5 og 6 (af 27. og 30. november 1981 og 1. december 1981).

Jeg ved godt, at det er et fristende synspunkt at slynge ud, at denne retssag absolut intet har med partipolitik at gøre. Når man gør noget sådant, lukker man imidlertid totalt øjnene for kendsgerningerne. Og god og holdbar retspleje kan ikke baseres på, at man abstraherer fra, hvordan virkeligheden er.

Der er tusindvis af eksempler på, hvordan partipolitik er blandet ind i sagen. Senest har et af landets største fagforbund – Dansk Metalarbejderforbund – i en lederartikel i det netop udkomne nummer af forbundets officielle blad fremhævet ud fra rent partitaktiske grunde, at bladet ikke synes, at det vil være klogt at imødekomme nærværende ansøgning om 3. instans-bevilling. Og dette er jo blot ét – og ikke engang noget særligt gravevende – eksempel på, hvordan denne sag er indgået i den offentlige debat med stærke synspunkter udelukkende præget af den partipolitiske observans fra den, som udtaler sig.

Det kan derfor ikke være fair play over for stifteren af fremskridtspartiet – med alt, hvad dette parti står for i den danske samfundsdebat i de sidste mange år – at godtage, at nogen af dommerne er stærkt engageret i partipolitik inden for fremskridtspartiets modstanderpartier.

Vedrørende den *mest subsidiære* påstand gør jeg følgende synspunkter gældende:

1) Strafdømmingen til maksimumsstraf på fire års fængsel er uholdbar. Jeg vil herved bl.a. henvise til de synspunkter, som professor, dr.jur. Thøger Nielsen har gjort gældende på vedlagte side 4 i Børsen for den 25. november 1981. (Bilag 7).

2) Tillægsbøden på 4 mill. kr. er alt for højt udmålt. Reelt er det jo det samme som at forhøje lovens maksimumsstraf på 4 år med forvandlingsstraffens halve år, fordi det står aldeles klart, at jeg aldrig vil have eller få nogen mulighed for at betale de 4 mill. kr.

3) Det er urimeligt at frakende mig advokatbestillingen (for bestandig).

Til støtte herfor skal jeg anføre:

Skal fremtidens økonomiske vækstsamfund opfylde alle de krav, der stilles til det udefra og indefra, har alle brancher uden undtagelse først og fremmest brug for igangsættere – urolige, der eksperimenterer med at gennemføre branchens virke anderledes end det sædvanlige og tilvante for at se, om ikke større produktivitet bliver følgen.

Sådan som mit i dommen urimeligt underkendte virke bl.a. førte til skuffeaktieselskabsproduktion, og at klienterne selv får renten af klientens egne penge.

Skulle der derfor være én eneste af nutidens ca. 3.000 advokater, som samfundet ikke tog advokatbestillingen fra, måtte det være mig. Jeg har brugt min advokatbestilling væsentlig mere samfundsnyttigt end alle de mange andre tilsammen, der blot har trasket visionsløst videre i fortidens udtrådte spor.

Det advokatvirke, vi møder i sagen, er helt igennem samfundsnyttigt og samfundsfortjenstfuldt.

4) Det revisorhonorar, som jeg er blevet pålagt at udrede, er det urimeligt at pålægge mig.

Herom skal jeg bemærke:

Den revisor, som anklageren har hyret, har gjort et fagligt dårligt arbejde. Ved en fantastisk ensidighed og ukyndig gåen ind på det juridiske fagområde og fordømme mig uden at have mindste grundlag for sine konklusioner om, at aftaler skulle være fiktive, uden at have talt med de mennesker, som har indgået de pågældende aftaler.

Men dertil kommer, at revisor har krævet en aldeles urimelig betaling for sine meriter.

Det har holdt hårdt blot at få revisors nærmere specifikationer frem.

For byretten lykkedes det slet ikke at få oplysninger frem. Spørgsmålet blev faktisk slet ikke procederet i byretten, men ved afslutningen af anklagerens procedure nævnte han tallet 3,6 mill. kr. som honorar, og så blev der ikke sagt mere om den sag.

For landsretten rykkede jeg gang efter gang for at få oplysninger, men aldeles forgæves igennem mere end to år. Revisors materiale kom omsider til retsmødet den 19. november 1980. Det centrale i det nye stof var »bilag til skrivelse af 14. november 1980«.

Materialet kom faktisk først frem efter bevisførelsens afslutning. Landsretssagfører Ingerslev blev syg, før han kunne kommentere